

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kész Tamás Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Vízvári, R. Szabó, Komlódi, Dóczy-Székely Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. március 27. napján kelt 8.G.40.299/2007/7. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 36.000,- (Harminchatezer) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes hivatalos vasúti súlymegállapítással 2004. október 25-én feladott Zalaegerszegen 31555425672-9. számú vasúti kocsival fuvarozott vashulladékot, ami 10.190 kg súlyhiánnyal érkezett a címzetthez és ebből 1.885,15,-EUR összegű kár keletkezett. A felperes Körmenten 2004. november 4-én hivatalos súlymegállapítással a 315555958448-9. számú vasúti kocsiban adott el árut, amely a címzetthez vasúti kocsiban 17.950 kg súlyhiánnyal érkezett, amelyből 3.320,75,-EUR kár keletkezett. A címzett a súlyhiányok miatt 5.205,9,-EUR-val csökkentette a vételárat. A felperes felszólamlással élt, amelyet 2005. február 15-én nyújtott be az alpereshez.

Az alperes a felszólamlásokat a 2006. június 16-án kelt levelével utasította el arra hivatkozással, hogy az árut a feladó rakta be a vasút közreműködés nélkül, a

fuvarozás folyamán rendellenességet nem észleltek, és az osztrák rendeltetési állomáson felvett jegyzőkönyv szerint a kocsi lehálózva érkezett, dézsmálásra utaló jelet nem állapítottak meg, ezért az 1986. évi 2. tvr.-rel kihirdetett "Nemzetközi Vasúti Fuvarozási Egyezmény (COTIF)" B. Függeléke (CIM) 11. cikk 4. §-a alapján felelősséggel a kár bekövetkezéséért nem tartozik, figyelemmel arra is, hogy álláspontja szerint a fuvarozás időtartama alatt kár nem keletkezhetett.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2007. február 23-án benyújtott keresetében az alperest 5.205,9,-EUR és annak a kifizetés napján érvényes MNB deviza középárfolyamon számított forint ellenértékének és a felszámolás benyújtását követő naptól számított évi 5 % mértékű késedelmi kamata és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni a CIM 36. cikk 1. §-a alapján. Arra hivatkozott, hogy az általa feladott és az alperes részéről vasúti mérlegjeggyel igazoltan átvett súlyokhoz képest jelentős súlyhiánnyal érkeztek meg az áruk, ezért a felperes vevője csak az általa átvett mennyiség szerinti vételárat fizette meg a felperes részére. Hivatkozott arra, hogy a perbeli fuvarok esetén a mérlegjegyekkel igazoltan a fuvarlevélbe írt bejegyzésekkel igazolt súlyokkal vette át az alperes a perbeli árut fenntartás nélkül, ezért a felelőssége fennáll, mivel a hiány rendkívül nagymértékű, ezért a CIM 37. cikk 2. §-ában szabályozott vélelem nem jöhet szóba. A perbeli esetben az alperest terheli a bizonyítás, hogy a kár olyan okból következett be, amelyért a felelőssége nem áll fenn. A kárfelvételi jegyzőkönyv bejegyzéseivel az alperes nem tudta igazolni, hogy a kár olyan okból következett be, amiért a felelőssége nem áll fenn. A jegyzőkönyv 2. oldal 4. rovatnál a kár bizonyosan felismerhető okaira és keletkezési időpontjára „nem ismert” megjegyzés szerepelt, ezért az alperes nem tud mentesülni a felelősség alól.

Az alperes a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte arra hivatkozással, hogy a felperes az árut saját maga rakta be a vasúti kocsiába, behálózva adta fel fuvarozásra a küldeményt. A rendeltetési állomáson a kiszolgáltatásnál ellenőrző mérlegelést kért, ahol az egyik vagon esetében 10.190 kg súlyhiányt, a másik vagon esetében 17.950 kg súlyhiányt állapítottak meg, ugyanakkor egyik esetben sem került megállapításra fuvarozási rendellenesség.

A Fővárosi Bíróság a 2008. március 27. napján kelt 8.G.40.299/2007/7. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 5.205,9,- EUR-nak a kifizetés napján érvényes MNB deviza középárfolyamon számított forint ellenértékét és annak 2005. február 15. napjától a kifizetés napjáig számított évi 5 % kamatát, továbbá 153.800,- Ft perköltséget.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felperes által csatolt mérlegjegyekből megállapítható, hogy a küldeményeknek a feladáskor és a kiszolgáltatáskor végzett vasúti mérlegelési eredményei eltértek. A CIM 11. cikk 4. §-a szerint a fuvarlevélnek az áru tömegére és az árudarabok számára vonatkozó adatai a vasút ellen csak akkor bizonyítanak, ha az áru tömegét vagy a darabszámot a vasút ellenőrizte és azt a fuvarlevélbe bejegyezte. Ezek az adatok más módon is bizonyíthatóak. A fuvarlevélben a tömegre és a darabszámmra vonatkozó adatok a vasút ellen nem

bizonyítanak, ha ezektől az adatoktól való eltérés nyilvánvalóan nem tényleges hiányon alapul, különösen ez az eset akkor, amikor a vasút az átvevőnek sértetlen, eredeti zárral lezárva adja át. E körben az alperesnek kell bizonyítania, hogy a súlyeltérés oka nem tényleges áruhiányon alapul, ezen bizonyítási kötelezettségének azonban nem tett eleget. A vasút által megállapított súlyadat a vasúttal szemben bizonyító erővel bír. A kiszolgáltatáskor ettől eltérő súlyadat fuvarozási rendellenességnek minősül.

A társvasút által felvett jegyzőkönyvben foglalt megállapítások alapján nem állapítható meg, hogy a feladáskori és a kiszolgáltatáskori mérlegeredmények közötti eltérést nem tényleges áruhiány okozta. A kiszolgáltatáskor fennálló súlyhiány mértékére tekintettel a CIM 37. cikk 2. §-a szerinti vélelem nem alkalmazható. Az alperest terhelte a bizonyítási kötelezettség abban a tekintetben, hogy a kár olyan okból keletkezett, amelyért a felelőssége nem áll fenn. A jegyzőkönyvben foglalt megállapítások azonban ennek bizonyítására nem alkalmasak.

Az alperes nem igazolt olyan tényeket, körülményeket, amelyek kizárták volna a fuvarozási rendellenesség lehetőségét, ezért a felvett jegyzőkönyv 4. rovatában a kár okaként „nem ismert” bejegyzés szerepelt. A jegyzőkönyv 6. rovatában „kiesett” megjegyzés szerepelt, a kár okát nem jelölték meg. A nyitott kocsiknál az ömlesztett áruk felületére vonatkozó ténymegállapítások sem történtek, ami alapján kizárható lenne a részleges elveszés, az áruhiány. A jegyzőkönyvben a kiszolgáltatáskor nem került olyan bejegyzés a kár okára nézve, ami alapján az alperesi védekezés bizonyítást nyerne az, hogy a kiszolgáltatáskori mérlegeredmények közötti eltérést nem a tényleges áruhiány okozta.

A CIM 36. cikk 3. §-ának a) pontja a fuvarozói felelősség alóli mentesülési oknak tekinti a nyitott kocsival való fuvarozást.

A CIM 37. cikk 2. §-ának második fordulata értelmében a CIM 37. cikk 2. §-ának első mondata szerinti vélelem nem érvényes a 36. cikk 3. § a) pontjában említett esetben, amennyiben a hiány rendkívüli nagymértékű vagy egész árudarabok veszték el. A mentesüléshez vezető körülmények bekövetkezése esetén alkalmazandó vélelme alapjául szolgáló tények fennállását a fuvarozónak kell bizonyítani. A vélelemmel szembeni ellenbizonyítás terhe a felperesre, mint fuvaroztatóra hárul. Az alperes a vélelem alapjául szolgáló tényállás fennállását, így az általa hivatkozott feladói rakodásból eredő mentesülést nem valószínűsítette, nem bizonyította az általa hivatkozott CIM 11. cikk 4. §-ának második fordulata alapján, hogy a súlyeltérés nem tényleges áruhiányon alapul. A felvett jegyzőkönyvekben nem kerültek rögzítésre azok a körülmények, amelyek alapján utóbb a felelősség kérdésének eldöntésénél jelentősége lenne a feladáskori állapotnak. Az alperesnek a kiszolgáltatáskor végzett kármegállapításakor kellett volna kimutatni, hogy az áruhiány olyan okból következett be, amely a felelősség alóli mentesülését eredményezi. A jegyzőkönyvben tett megállapítások nem támasztották alá az alperes fuvarozói felelősség alól történő mentesülését, ezért az elsőfokú bíróság a CIM 35. cikke szerinti felelősségre tekintettel a CIM 36. cikk 1. §-a alapján kötelezte a felperes által igazolt és az alperes részéről összezszerűen nem vitatott kár megtérítésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mivel a peradatok szerint a felperes nyitott kocsiban fuvaroztatta az ömlesztett áru küldeményt, azt saját maga rakodta be a vasúti kocsiba és fedte le hálóval. A kiszolgáltatási jegyzőkönyvek tanúsága szerint a rendeltetési állomáson fuvarozási rendellenesség nem került megállapításra. Fuvarozási rendellenesség megállapításának hiánya miatt álláspontja szerint kárfelelőssége nem áll fenn egyik küldeményben sem az ott keletkezett hiányért.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes perköltségben történő marasztalását kérte.

Hangsúlyozta, hogy az alperes fellebbezése a korábbi előadásokhoz képest új elemet nem tartalmazott, fellebbezése indokait pedig nem egészítette ki.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg és megalapozott jogi következtetéssel - a jogszabályok helytálló értelmezése alapján - marasztalta az alperest a súlyhiányból keletkező kár megtérítésére.

Az alperes által a fellebbezésében felhozottakat az elsőfokú bíróság a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően értékelte és figyelembe vette. Az alperes fellebbezése olyan tényállítást, bizonyítékot nem tartalmazott, amely alkalmas lett volna az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megváltoztatására vagy eltérő jogi következtetés levonására adott volna alapot.

Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kell a felperesnek a képviselőjével felmerült másodfokú költséget megfizetnie; az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg és azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Budapest, 2008. év november hó 20. napján

álinkásné dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő